

ΜΘ 6,33

Προσευχή

Άκόμη καλά καλά δέν ξέρατε, παιδιά, νά πείτε τή λέξη «Θεός», όταν ή μητέρα σας ή ἴσως ή γιαγιά, κάποιο οἰκεῖο σας πρόσωπο ἔνωσε τά τρία μικρά δαχτυλάκια σας καί σημείωσε ἐπάνω σας τό **σημείο τοῦ σταυροῦ**. ἦταν αὐτή ή πρώτη σας προσευχή. Σιγά σιγά μάθατε νά λέτε καί λόγια προσευχῆς. Ἴσως νά θυμάστε πόσο **αὐθόρμητες καί χαριτωμένες ἦταν ἐκεῖνες οἱ παιδικές προσευχές σας...**

Προσεύχεστε, λοιπόν, ἀπό μικρά παιδιά. Θά μπορούσατε νά μᾶς δώσετε σήμερα ἕναν **ὄρισμό** γιά τήν προσευχή; Τί εἶναι γιά σᾶς ή προσευχή; *(Μετά τούς ὀρισμούς πού θά δώσουν τά παιδιά, προσθέτουμε ἕναν ἀκόμη πού προκύπτει ἀπό τήν ἀγιογραφική διήγηση πού ἀκολουθεῖ).*

Θά σᾶς διηγηθῶ σήμερα μιά ἱστορία ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη (βλ. Α΄ Βα κεφ. 1), πού μᾶς δίνει ἕναν ἀπό τούς ὠραιότερους, ἀπό τούς πῖο εὐστοχούς ὀρισμούς γιά τήν προσευχή.

Στή **Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου** ἦταν γιά πολλή ὥρα γονατισμένη μιά γυναίκα. Ἀνοιγόκλεινε τά χεῖλη της δίχως νά ἀκούγεται ή φωνή της. Ὁ ἱερέας **Ἡλί** ἀνησύχησε. Μήν εἶναι καμιά μεθυσμένη πού μπῆκε στή Σκηνή τοῦ Θεοῦ; Ἔστειλε, λοιπόν, τό παιδί πού εἶχε γιά βοηθό του νά τή διώξει.

Ἡ Ἄννα -αὐτό ἦταν τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας- δέν ἦταν μεθυσμένη, ἦταν πολὺ πονεμένη. Μία βαρειά στεναχώρια πλάκωνε τὴν καρδιά της: δέν μποροῦσε νὰ κάνει παιδί. Καί ἤθελε τόσο πολὺ νὰ ἔχει ἓνα γιό, νὰ τὸν χαρίσει στὸν Θεό, νὰ τὸν βλέπει νὰ ὑπηρετεῖ στὴ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου!

Στὸ παιδί πού τὴν πλησίασε ἀποκρίθηκε: «Ὁχι, δέν εἶμαι μεθυσμένη. Περνῶ σκληρὲς ὥρες. **Κι ἀφήνω τὴν καρδιά μου νὰ ξεχυθεῖ μπροστὰ στὸν Θεό.**»

«Νὰ πᾶς στὸ καλὸ, παιδί μου», τῆς εἶπε συγκινημένος ὁ ἱερέας Ἡλὶ ὅταν τὴν ἀποχαιρετοῦσε. «Καί νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι ὁ Θεός θὰ ἐκπληρώσει τὸ αἴτημά σου».

Πραγματικά, σέ λίγο καιρὸ ἡ Ἄννα ἀπέκτησε ἓναν χαριτωμένο γιό. **Σαμουήλ** τὸν ὀνόμασε, πού σημαίνει «τὸν ζήτησα ἀπὸ τὸν Θεό». Ἀπὸ μικρὸ παιδί ὁ Σαμουήλ μέ ξεχωριστὴ εὐλάβεια ὑπηρετοῦσε στὴ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου καί μεγαλώνοντας ἔγινε ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους προφῆτες τοῦ Ἰσραὴλ.

Ποιὸς εἶναι, παιδιά, ὁ ὀρισμὸς τῆς προσευχῆς πού βρίσκουμε σ' αὐτὴ τὴ διήγηση; Τί σημαίνει «προσεύχομαι»; Τί εἶπε ἡ πονεμένη Ἄννα στὸ παιδί πού τὴν πλησίασε;

«Ἀφήνω τὴν καρδιά μου νὰ ξεχυθεῖ μπροστὰ στὸν Θεό!». Αὐτὸ εἶναι προσευχή. Τότε ἀληθινὰ προσεύχομαι, ὅταν ἀφήνω τὴν καρδιά μου νὰ ξεχυθεῖ μπροστὰ στὸν Θεό. **Προσευχή = τὸ ξέσπασμα τῆς καρδιάς μου μπροστὰ στὸν Θεό!**

Σάν νὰ ἴναι ἡ καρδιά μου ἓνα **μυροδοχεῖο**, πού τὸ σπάω μπροστὰ στὸν Θεό καί χύνεται ὅλο τὸ περιεχόμενό του. Βέβαια, ἡ καρδιά δέν ἔχει μέσα της μύρο· ἔχει λύπες καί χαρές, ἀγωνίες καί προβληματισμούς, ἐπιθυμίες καί ὄνειρα, ἀμαρτίες καί ἀδυναμίες, φόβους καί πόθους... Προσεύχομαι, ὅταν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκφράζω στὸν Θεό. Ἄνοιγώ τὴν καρδιά μου καί Τοῦ ἐμπιστεύομαι τὰ πάντα γιὰ μένα, γιὰ τοὺς δικούς μου... Τοῦ μιλῶ μέ ἀπλότητα καί ἐμπιστοσύνη, ὅπως

τό μικρό παιδί στον πατέρα του.

Ὁ Θεός εἶναι ὁ δικός μου πατέρας: ἕνας τέλειος πατέρας πού μέ ἀγαπᾶ ἀπέραντα καί ἔχει τή δύναμη νά μέ βοηθήσει σέ κάθε μου πρόβλημα. Στά χρόνια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης κανεῖς δέν τολμοῦσε νά πεῖ τόν Θεό «πατέρα». Πῶς νά ὀνομάσουμε «πατέρα» τόν πανάγιο καί παντοδύναμο Θεό ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί καί ἀδύναμοι ἄνθρωποι; Δέν θά τό σκεφτόμασταν ποτέ. **Ὅμως μᾶς ἔδωσε αὐτό τό δικαίωμα ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός.** Πότε; Ὅταν δίδαξε τούς μαθητές του τή γνωστή μας προσευχή: **«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...».** Αὐτή τήν προσευχή, πού ὀνομάζεται «κυριακή προσευχή» γιατί ὁ Κύριος τή δίδαξε, μπορούμε κι ἐμεῖς νά τή λέμε καθημερινά. Ἔχουμε κι ἐμεῖς, δηλαδή, τό δικαίωμα, τό μεγάλο αὐτό **προνόμιο**, νά προσφωνοῦμε καί νά νιώθουμε στήν προσευχή μας τόν Θεό «πατέρα» καί νά Τοῦ ἐμπιστευόμαστε ὅ,τι μᾶς ἀπασχολεῖ: τίς ἀγωνίες καί τίς ἀνάγκες μας, τίς δυσκολίες καί τά προβλήματά μας, τίς στεναχώριες καί τίς χαρές μας.

Ὅμως, παιδιά, πρὶν ἀπό ὅλα αὐτά, ξέρετε τί θά ἤθελε ὁ Χριστός νά ζητοῦμε στήν προσευχή μας;... Ἀνοιῖτε στό Κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο (6,33) νά τό διαβάσουμε ὅπως ἀκριβῶς μᾶς τό λέει: **«Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν».** Νά ζητοῦμε πρῶτα τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί τή δικαιοσύνη του, καί ὅλα τὰ ἄλλα θά μᾶς προστεθοῦν.

Πῶς θά ἦταν ὁ κόσμος, σὶ ἀλήθεια, ἂν ἀπλωνόταν παντοῦ ἡ βασιλεία καί ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ;... Δέν θά ὑπῆρχαν πόλεμοι, κακίες, μίση, ἀπάτες... Θά ἐπικρατοῦσε ἡ εἰρήνη καί ἡ δικαιοσύνη!

Τό ἔχετε, παιδιά, αὐτό τό αἶτημα στήν προσευχή σας; Ζητᾶτε τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί τή δικαιοσύνη του; Εἶναι βέβαια ἕνα ἀπό τὰ πρῶτα αἰτήματα στό «Πάτερ ἡμῶν»: **«ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου!».** Μέ τὰ χεῖλη μας τό λέμε ἴσως κάθε μέρα... Ἀλλά ὁ Θεός ἀφουγκρά-

ζεται κυρίως τή φωνή τῆς καρδιάς μας. Θυμηθεῖτε τήν προσευχή τῆς Ἄννας... Δέν ἀκούγονταν τά λόγια της, ἀλλά ἡ καρδιά της προσευχόταν δυνατά καί ὁ Θεός ἀπάντησε στήν προσευχή της. Ἡ δική μας καρδιά τί μηνύματα Τοῦ στέλνει, τί ζητάει ὅταν προσεύχεται;

Νά ζητούσαμε, παιδιά, πρῶτα ἀπ' ὅλα τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ!

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου σ' ὅλο τόν κόσμο! Νά ἀπλωθεῖ, Χριστέ μου, παντοῦ ἡ βασιλεία σου, ἡ Ἐκκλησία σου! Νά γνωρίσουν ὅλοι οἱ λαοί ἐσένα, τόν ἀληθινό Θεό! Νά στείλεις παντοῦ ἱεραποστόλους!...

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου στήν πατρίδα μου! Νά θρονιαστεῖ ἡ βασιλεία σου, Χριστέ μου, στήν πατρίδα μου, σέ κάθε οἰκογένεια, σέ καθεμίᾳ ψυχῇ! Νά μᾶς δώσεις εὐσεβεῖς ἄρχοντες φωτισμένους, νά θεοπίζουν νόμους σύμφωνους μέ τό Εὐαγγέλιό σου!...

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου στήν καρδιά μου! Τήν καρδιά μου, Χριστέ μου, μήν τήν κουρσέψουν ἄλλοι, μήν τήν κατακλήσουν οἱ ἐχθροί σου· νά ἔχει πάντα ἀνοιχτές τίς πύλες της μόνο γιά Σένα!

Κάνετε, παιδιά, τέτοιες προσευχές;

Πολλοί ἄνθρωποι -τί κρίμα!- τίποτε ἄλλο δέν ζητοῦν ἀπό τόν Θεό παρά μόνο νά πηγαίνουν ὅλα καλά στή ζωή τους, νά μήν ἔχουν προβλήματα... Ὑπάρχουν ὅμως καί κείνοι πού δέν κοιτοῦν τόν Χριστό στά χέρια, τί ἔχει νά τούς δώσει· **δέν ζητοῦν μόνο τά δῶρα του, ἀλλά τόν ἴδιο τόν Χριστό στή ζωή τους!**

Ἔτσι νά μάθουμε κι ἐμεῖς νά προσευχόμεθα: νά ζητοῦμε πρῶτα πρῶτα τόν Χριστό καί τή βασιλεία του! Τέτοιες προσευχές φτάνουν στόν οὐρανό **σάν τό πιό εὐωδιαστό θυμίαμα!**

Σάν ἐκλεκτό θυμίαμα ἀνέβαιναν πρὸς τόν Θεό καί οἱ προσευχές πού ἔκανε καθημερινά ὁ **Δανιήλ**. Ἔζησε στά χρόνια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλά ἐμπνέει πάντοτε ὅλους ἐκείνους πού θέλουν νά μάθουν νά προσεύχονται.

Στή Βαβυλώνα, ὅπου σύρθηκε αἰχμάλωτος νεαρό παιδί ἀκόμη,

τρεις φορές τή μέρα γονάτιζε καί προσευχόταν. **Ἄγαπούσε τήν προσευχή.** Ἦταν ἡ καταφυγή του, ἡ δύναμή του, ἡ χαρά του!

Ἔτσι, ὅταν ὁ βασιλιάς Δαρεῖος μέ διάταγμα ἀπαγόρευσε στούς ὑπηκόους του νά προσευχηθοῦν γιά τριάντα μέρες, ὁ Δανιήλ δέν προβληματίστηκε καθόλου, δέν βρέθηκε σέ δίλημμα. Νά μήν προσευχηθεῖ; Ἀδύνατον! Μπορεῖ νά πάψει νά ἀναπνέει; Ἡ προσευχή γιά τόν Δανιήλ ἦταν **ἡ ἀναπνοή τῆς ψυχῆς του.** Οὔτε μιά μέρα δέν θά ἀφήσει νά περάσει δίχως προσευχή!

Τό διάταγμα ὅμως ἦταν αὐστηρό. Ἄν τολμήσει κανεῖς νά παραβεῖ τήν ἐντολή τοῦ βασιλιᾶ, θά τιμωρηθεῖ παραδειγματικά: Θά τόν ρίξουν σέ ἕναν λάκκο μέ πεινασμένα λιοντάρια γιά νά τόν κατασπαράξουν!

Προτιμᾷ ὁ Δανιήλ νά τόν ρίξουν στόν λάκκο μέ τά λιοντάρια παρά νά ἀφήσει τήν προσευχή του!

Οἱ ἐχθροί του, πού τόν φθονοῦσαν, βρίσκουν τήν εὐκαιρία νά τόν ἐξοντώσουν. Τόν συνέλαβαν νά προσεύχεται ὅπως συνήθιζε πάντοτε: **γονατιστός, μπροστά στό ἀνοιχτό παράθυρο, στραμμένος πρός τήν πατρίδα του,** τά Ἱεροσόλυμα, ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν ὁ ναός τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ πού λάτρευε.

Σάν ἔμαθε ὁ βασιλιάς Δαρεῖος ὅτι συνέλαβαν τόν Δανιήλ, λυπήθηκε πολύ γιατί τόν γνώριζε προσωπικά καί τόν ἐκτιμοῦσε. Ἐντούτοις, ὅπως ὄριζε τό βασιλικό διάταγμα, ἔτσι καί ἔγινε: ἔριξαν τόν Δανιήλ στόν λάκκο μέ τά πεινασμένα λιοντάρια.

Ἄλλά ὁ Θεός δέν ἀφήνει ἀπροστάτευτα τά παιδιά πού προσεύχονται. Τά ἄγρια λιοντάρια σάν ἀρνάκια κάθισαν κοντά στόν Δανιήλ! Δέν πείραξαν τό πιστό παιδί τοῦ Θεοῦ, τό σεβάστηκαν!

Ὅλη τή νύχτα ὁ Δαρεῖος δέν μπόρεσε νά κλείσει μάτι ἀπό τή στεναχώρια του. Νά κατασπαράξουν τόν Δανιήλ τά ἄγρια θηρία! Πρωί πρωί τήν ἄλλη μέρα πηγαίνει στόν λάκκο. Τόν βρῆκε κλειστό μέ μιά πελώρια πέτρα.

- Δανιήλ, φωνάζει μέ ἀγωνία, μήπως ὁ Θεός σου, πού συνεχῶς

Τόν λατρεύεις, μπόρεσε νά σέ σώσει από τά λιοντάρια;

Ἐκπληκτος ἀκούει τόν Δανιήλ νά ἀπαντᾷ:

- Νά ζήσεις, βασιλιά μου! Πραγματικά, ὁ Θεός μου ἔστειλε τόν ἄγγελό του καί ἔκλεισε τό στόμα τῶν λιονταριῶν καί δέν μέ πείραξαν, γιατί εἶμαι ἀθῶος καί τίποτε κακό δέν ἔχω κάνει.

Ἀμέσως ὁ βασιλιάς Δαρεῖος δίνει ἐντολή: Νά βγεῖ ὁ Δανιήλ ἀπό τόν λάκκο! Καί ἐπιπλέον, ἐκδίδει διάταγμα πρὸς ὅλους τούς λαούς τῆς ἐπικρατείας του: Νά σέβονται παντοῦ καί νά λατρεύουν τόν Θεό τοῦ Δανιήλ, γιατί αὐτός εἶναι Θεός ζωντανός πού θά βασιλεύει αἰώνια!

Νά μπορούσαμε, παιδιά, νά μοιάσουμε κι ἐμεῖς στὸν Δανιήλ! **Νά ἀγαπούσαμε τὴν προσευχή ὅπως αὐτός!** Δέν ἄφησε τὴν προσευχή του οὔτε μιά μέρα, κι ἄς κινδύνευε ἡ ζωὴ του! Τρεῖς φορές τὴ μέρα προσευχόταν! Δέν χόρταινε μόνο μέ τὴν πρωινὴ καί τὴ βραδινὴ προσευχή. Ἐβρισκε καί ἄλλη μιά ἡσυχὴ ὥρα, ἴσως τό μεσημεράκι, καί γονατίζε καί ἄφηνε νά ξεχυθεῖ ὅλη ἡ ἀγάπη του στὸν Θεό. Ἐμεῖς -τί κρίμα!- ἀφήνουμε νά περάσουν κάποιες μέρες, δίχως νά κάνουμε ἴσως οὔτε μιά προσευχή...

Θά θέλατε, παιδιά, **νά δοκιμάσουμε νά προσευχηθοῦμε αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα ὅπως ὁ Δανιήλ;** Νά κάνουμε κάθε μέρα τὴν πρωινὴ καί τὴ βραδινὴ μας προσευχή (*μπροῦμε νά βοηθήσουμε τά παιδιά ὑποδεικνύοντας κατάλληλες προσευχές, βλ. CD μέ ὑλικό*), καί ἐπιπλέον, νά βρίσκουμε λίγο χρόνο γιὰ μιά ἀκόμη προσευχή. Καί, ὅπως ἡ Ἄννα, ἡ μητέρα τοῦ Σαμουήλ, νά ἀφήνουμε νά ξεχυθεῖ ἡ καρδιά μας...

Θά ἦταν πολὺ ὠραῖα ἐπίσης ἂν, ὅπως ὁ Δανιήλ, γονατίζαμε στὴν προσευχή μας! **Ὁ σκοπευτὴς πού γονατίζει πετυχαίνει καλύτερα τὸν στόχο του.** Καί τό πιστό παιδί τοῦ Θεοῦ, ὅταν γονατιστὸ ἀνοίγει τὴν καρδιά του καί προσεύχεται, στέλνει τὴν προσευχή του κατευθεῖαν στὸν θρόνο τοῦ οὐρανοῦ!

Καλὴ ἐβδομάδα, λοιπόν, μέ ὁμορφες δυνατές προσευχές! Καί

ας μὴν ξεχνοῦμε, παιδιά, νά ζητοῦμε πρῶτα στήν προσευχή μας τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ...

(Προτεινόμενος ὕμνος: «Γρηγορεῖτε καί προσεύχεσθε...» ἀπό CD «Εὐλόγησω τὸν Κύριον», ἀρ. 3· προτεινόμενο τραγούδι: «Ἄκου, Χριστέ μου» ἀπό «Πνευματικὲς Ὁδὲς Β'», σ. 17, βλ. CD μέ ὑλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ὑμνος σέ ἀρχεῖο κειμένου καί ἤχου.
2. Προσευχητάρι.
3. Ἀγιογραφικό χωρίο (Μθ 7,7).
4. Ζωγραφικός πίνακας.
5. Κατασκευή.